

VRAH ŽDA V (pět)

Tří. Je devatenáct tří a tohle jsou chronologicky nejmladší vražedné řádky. Sedim, konkámkami před sebe a přeslupuji cobyhasitak... V každém případě díky všem, kteří zdvili pera a tím pádem i svůj hlas. Případně si jako skladatel, co jednotlivé hlyasy sbírá a tvoří z nich sbory. Máme pro všechny takové návrhy. Příštin číslem (až uzraje jeho čas) bychom chtěli vypout do území nepoznaného. Je tady nápad, že bysme přeladili kanál, na kterém komunikujeme. Stroze řečeno, video přeslajtrum na audio, (pro hlyasy a nedovtipy to známená, že další vrahžda by měla vyjít na kazetu). Předpokládá to jediné, že to, co si někde v koutě domu sesmolí na papír, budeš muset svým hlasem namluvit na mikrofon. Jasné spoken word! (kouříš péro Jellovi i Hemingwayovi, co? frajere...fak of,) Chci slyšet, jak se ti chvěje hlas rozrušením, když řekáš slova, který myslíš vícenásobně.

Kde vlastně jsou všechni ti mudřanti, kteří mi všechno šmáhem vysvětlí? Jo, jasné že vám kde jsou. Dělaj si da gati, aby mi pak mohli říct, že moje smýšlení je tichýň. Bero. Ale můj return je takovejto. Největší tichýňka je, když cítím problem, kterej mě ničí, a nechám si ho v sobě držat jako sař. Jenže každá sař se jednou vzbuďi a chce žrát. Vole. Ještě ti to nespíná? To co se dá na počátku vyřešit jako nic, může za pár let být pékná rukouvá. A ta jak známo požírá svého hostitele. Takže jak třeba Radio Strapáty uvnitř čísla "...neskrývajme už to, co chceme povědat..." Vzkaz zdrodymu: Ponuha je na Vašem přijímači. Protože jeden indiánský náčelník kdysi řekl: „Jedním způsob, jak obsáti ve zkoušce, je zkoušku poštřepit. Jinak to nejde.“ Vzkaz pro Ondru: „Láska? Co je to? Ten nejpřirozenější utišující prostředek, který je k mání.“ W.S. Burroughs.

Ještě jednoho panáka na cestu a jdu....na
VRAHA. Naslyšenou!!!

petr vlk

Nazdarék partíčko!

Tak tu máme dvě dvojky a dvě nuly. A ani to nebolelo, že? No jak koho (hehe). Je sobota kolem poledne a večer dvě výborné akce. V Žilině Ol Pollo a ve VRAHovi místní banda Co-Co. Nová deska Skotů mě vcelku bere, ale už jsem je pákrát viděl, takže „kokáči“ víteži a valím na ně. No to jen tak na úvod.

Chci bych vypichnout takovou ožehavou, ale přitom pro každého čistě individuální záležitosť, do které nemá nikdo právo drahému vůbec kecat. Věc, která je pro mě už pár let jedna z celkem nejdůležitějších vůbec. Je to základní lidská potřeba, bez které bychom nikdo dlouho nevydrželi , ale která se dá vychytat. Jó, hádáš správně. Je to žrádlo.

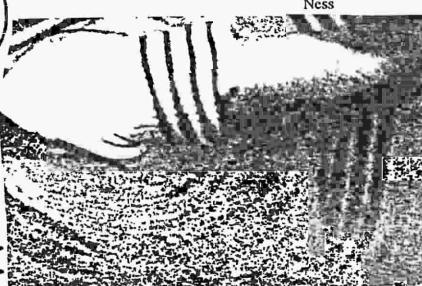
Já bych chtěl pindat o jídle bez masa. Deszter zpívají v jednom válu, že jestli chceš měnit svět měl(a) bys začít od sebe a něco podobného ferkul už kdysi Sókratés. No a přestat požírat živé tvory je celkem slabný začátek. Hned ale musím upřesnit, že mě fakt nevadí domácí chov a s ním spojená konzumace masa. Protože v tomhle je kurevský rozdíl jestli má člověk za výrobní prostředek nebo má k němu vztah. Já osobně jím jen domácí vajíčka a to jen občas. Před nedávno dobou jsem se úplně vysral na vaječná a mléčné výrobky jelikož není rozdíl mezi steakem a mlékem od kravky, která chudáče žije v koncentračním táboře. Neschci se podílet na financování těchto velkochovů už vůbec. Neříkám, že když mě k tomu donutí okolnosti, že si to nedám. Přídeš k někomu na oběd a mňa si...

Alé hlavně teď nechci a seru na jejich byzny. Vy, co jste dělali, nebo děláte zemědělku , tak znáte ty poměry v krevinsích , prasečíkách atd. Vite o čem miuvim. Co mě ale překvapuje je, že celkem malé těch „mladíčků“ (sorry, ale jak to mám říct?) punx toto vůbec netankuje. Na začátku devadesátych let byla rozcita velká anglická propaganda pod spolkem Animal S.O.S. a Sloboda zvieraček a kdo si to pamatuje, tak v tom jeli snad úplně všichni a hodně lidí včetně mě to ovlivnilo takovým stylem, že jsem se prostě dobrvolně vzdal masiska. S úsměvem si vzpomínám jak šly na mňa mládci, když jsem oznámil že přestávám jíst maso. (hehe) Ale zpět.

Mě prostě připadá, že tolerance tohoto typu (vegetariáni a veganství) patří k punku. Do prdele to je přece součást těch áček na nášivkách, součást těch dreadů a barevných vlasů. Něl, že na mě od mikrofonu řvě, že systém je „šit“ a v neděli si s fotrem a matkou sežereš řízeček. No to jsi teda punk! Hlavně, že mám dobrou prototypisťovou image. (Nic proti image, já se taky vyvážuju a rád, haha) Tím to taky končí. Kecy o lehkém kucečím masce by tě rychle přesly, kdybys jsi to viděl(a) na drubežáckých jatkách. Stejně tak mořské ryby. Všechny sitě obrovských rozmněr doslova drancují moře a berou všechno větší než je oko situ. Jen si dej, ale beze mne.

A teď znova na začátek. Berte to prosím jako subjektivní názor, neberete to jako veganskou propagandu. Lidi vůbec nesoudím podle toho, co jedí a je mi to jedno, ale pro mě, pro mou malíčkost, je důležité hodně. Tož tak. Dobrou chut.

P.S.: Aby mě nikdo nezbil, tak se raději jinak podepišu (hehe)

TVŮRCÍ PRÁCE? NAKAZA! DEVIACE? VÝPRAHUM? BRAK? KONCENTRAK? ZUMĚLÉHMOTY. DLEDEO! DONĚMOTY! PIJAVICE! NIC VÍD. CHYRÁZ NE

TVŮRCÍ PRÁCE? NAKAZA! DEVIACE? VÝPRAHUM? BRAK? KONCENTRAK? ZUMĚLÉHMOTY. DLEDEO! DONĚMOTY! PIJAVICE! NIC VÍD. CHYRÁZ NE

No, je toho protentokrát víc, o čem hodlám prohovořit - proto bude následující text kapku nesoustří. Honí se mi hlavou dos věci na několik článeků, ne všechno se mi ale daří zaznamenat v podobě natolik čitavé, abych si lазnul někoho s tím otrovovan. Natož tebe, můj milý vrahedný čtenáři, natož tebe! Už tak se tě, myslím, naotraťuj dost. Tak třeba - povíd:

"Co si myslíš o vivisekci?"

Pokud jsi řekneme v polovině 90. let otevřel prakticky kterýkoliv hc/punkový časák, bylo skoro na tuti, že tam na podobnou otázku narazíš. S tehdejším punkovým undergroundem bylo totiž neodmyslitelně spojeno několik mnohemhebních témat, ventilových hlavně prostřednictvím textů kapel, nebo, jak už jsem řekl prve, na stránkách zinů. A nebyla to téma ledažák - což ted myslím bez špetky ironie. Nemá smysl vyjmenovávat je tu dopodrobna. Podstatná část z nich se týkala lidských práv - tedy především jejich porušování, ignorancie a lhostejnosti k nim, další, neméně podstatná část, pak práv zvířat (pochopitelně existovaly i jiné oblasti, kterými se tenkrát lohle podzemí zabývalo, o nich zde ale řečení nechci). Spousta pankáčků potom, co se k nim dostaly informace o šíleném zacházení s živými, citlivými bytostmi ve velkochovech kravín, veřejně a drůbežáren, o živoření kožešinových zvířat, o „výrobě mas“ ve zdech jatek, pocitila potřebu distancovat se od toho krvavého karnevalu bezohlednosti a utřepení. A kromě aktivit, namířených „ven“ - demonstrací, petic, přímých akcí - se ti lidé obraceli taky sami k sobě: odmítli prostě produkty zvířecích koncentráků a začali se stravovat a oblékat jinak. Vegetariánem nebo veganem se stával tenkrát kdekdo, a nebylo divu. Otázky týkající se zvířecích práv začaly být nepfhlédnutelné. Zabývaly se jimi prakticky všichni, kdo zkoušeli v punkových končinách něco tvorit. Poměrně záhy se ale vyrojila řada „tvůrců“, kteří si vytáčeli s nemohnou „žadoucimi“ fráziemi - nic osobitého nepřidali, jen do zblžníti omilili cosi, co už před nimi po svém řekl někdo jiný. Vznikaly kopíky kopíf. Bez fantazie. Bez rizika. Přišla doba „povinných“ témat. Jejich původní palčivý obsah byl vesměs v tahu. Zbyla prázdná, zato výdurytítnosná zaklinadla, která měla posluchači nebo čtenáři sdělit jediné, já taky

patřím do party!“ Kritičnost vůči tomu bývala považována za agresi, což se mimo jiné projevovalo občas až neuveritelně mizernou úrovní tehdejší

punkové producentské

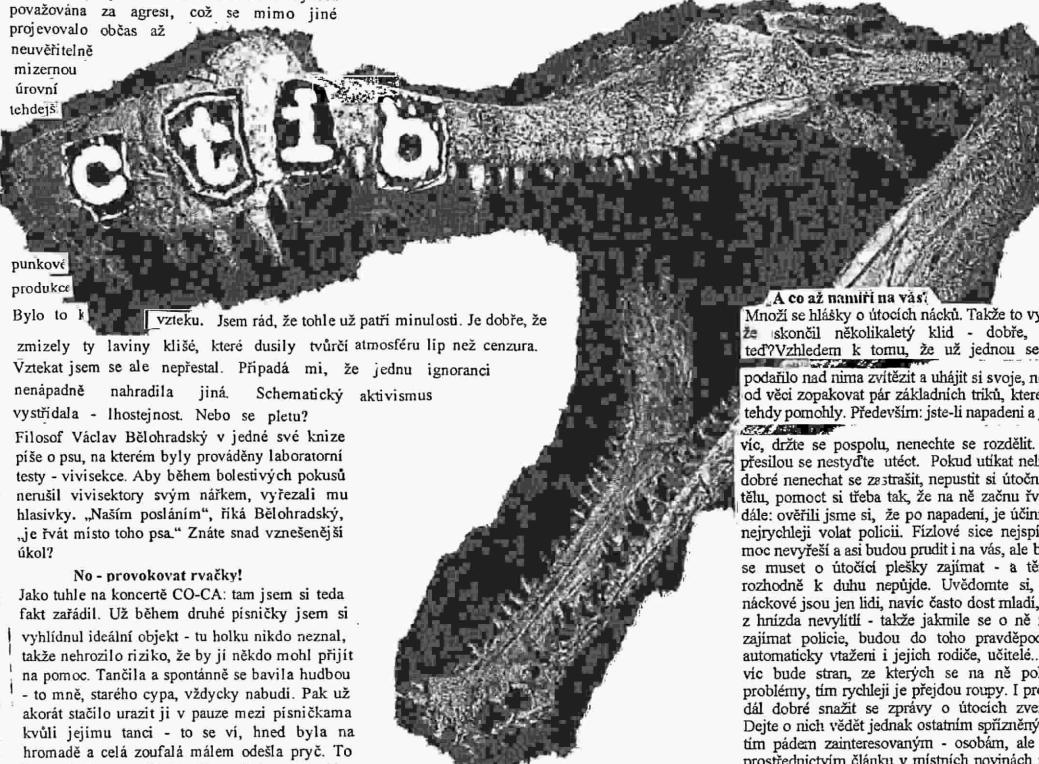
Byla to když jsem se už vyzektu. Jsem rád, že tohle už patří minulosti. Je dobré, že zmizely ty laviny klišé, které dusily tvůrčí atmosféru lip než cenzura. Vztekat jsem se ale nepřestal. Připadá mi, že jednu ignoranci nemápdně nahradila jiná. Schematický aktivismus vystřídala - lhostejnost. Nebo se pluto?

Filozof Václav Bělohradský v jedné své knize píše o psu, na kterém byly prováděny laboratorní testy - vivisekce. Aby během bolestivých pokusů nerušil vivisektory svým nářkem, vyžezali mu blásky. „Našim posláním“, říká Bělohradský, „je žít místo toho psa.“ Znáte snad vzněšenější úkol?

No - provokovat rvačky!

Jako tuhle na koncertě CO-CA: tam jsem si teda fakt zařádil. Už během druhé písničky jsem si vyhlídlu ideální objekt - tu holku nikdo neznal, takže nehrzoilo riziko, že by ji někdo mohl přijít na pomoc. Tančila a spontánně se bavila hudbou - to mně, starého cypa, vždycky nabudi. Pak už akorát stačilo urazit ji v pauze mezi písničkama kvůli jejímu tanči - to se ví, hned byla na hromade a celá zoufála málém odeslání pryč. To jsem ji ale nemohl dovolit, měl jsem v plánu pořádně i ten večer užít - a povedlo se! Větře mi, bavil jsem se královský! Dorázel jsem na ni prakticky pořád a když už byla plně na huntě, hrubě a za použití násilí a pář promyšleně zvolených sproštění jsem ji - přede všečma znemožněno - vyhodil na mráz. Doslova! Byla to fakt paráda, zážitek, který bych přál každému

z vás! Jo, a mimochodem - doted' si musím vyhovit pero pokaždé, když si vzpomenu na okolojdoucí kobry, co mne bez hnuti napjatě sledovaly (teda, ne že by tam nebyli i chlapí - stali a civěli a ani oni si vůbec nic netroufl - no ale aby bylo jasno: já nejsem žádné buzík!). Kurva, už to na mně zase ... moment, jo?

A co až namíří na vás?

Množí se hlasky o útočích náčků. Takže to vypadá, že skončí několikaletý klid - dobře, a co teď? Vzhledem k tomu, že už jednou se nám

podafilo nad náma zvítězit a uhájit si svoje, nebude od vás zopakovat pář základních triků, které nám tehdy pomohly. Především: jste-li napadeni a je vás

vic, držte se pospolu, nenechte se rozdělit. Před přesídel se nestyděte utéct. Pokud utíkat nelze, je dobré nenechat se ze strašit, neupustit si útočníky k tělu, pomocí si třeba tak, že na ně začnu řvát. A dale: ověřili jsme si, že po napadení, je účinné co nejrychleji volat policii. Fiziově sice nejsípši moc nevyřeší a asi budou prudit i na vás, ale budou se muset o útočíci plesky zajímat - a těm to rozhodně k duhu neupří. Uvědomte si, že i náckové jsou jen lidí, navíc často dost mladi, ještě z hrdů nevylítili - takže jakmile se o ně začnu zajímat policie, budou do toho pravdopodobně automaticky vtázeni i jejich rodiče, učitelé... čím víc bude stran, ze kterých se na ně pochnou problémy, tím rychleji je přejdou rotupy. I proto je dál dobré snažit se zprávy o útočích zveřejnit.

Dejte o nich vědět jednak ostatním spřízněným - a tím pádem zainteresovaným - osobám, ale třeba prostřednictvím článku v místních novinách i sirsí veřejnosti - ne všem bude tento problém lhostejný. A nakonec to nejdůležitější: nenechte si svůj život poznámenat strachem! Člověk, který zažije skirtheadský útok poprvé, může být pěkně dlouho psychicky uplně na huntě - víc o čem mluvím, sám jsem si to odbyl v mífě vrchovat. Ale opakuji: už jednou jsme zvítězili! A pokud to bude nutné, porazime je zas! Protože - co nam zbyva jiného?

OK 2cc. POLOVINA LEĐNA. SNIH PO PAS. KLENA TMY NAD LAMPAMA - PO

Pohní hrbeam, kámó.

Kousl sem do jablka, ale chutnalo tak nějak divně. Za svý prachy jsem chtěl dostat, co mi patří. Ta jablková chut' tu byla. I vůně. Ale něco ve mně uvnitř jakoby mi našepťovalo... S ovozem je to jako se vším kolem mý hlavy. (a taky uvnitř ní) Něco je špatné.

Zivot má být žít. Věci mají svůj účel. Nejsou jen tak bez smyslu. (jak kdysi říkal jeden fousatý, když už jednoho seš, máš koukat, aby byl.) Jak? Je spoustu radikálů. Od fousatých kmetů, přes otce, matky, pány konšelé, šéfy v práci, milenky.... Já si z toho vybral tohle: zkoušet to tak, ať cokoliv z mých činů může bejt použito univerzálně. Nechci tím smazat svoji individualitu (duši), pokud ji už jednou máš, ti nikdo neočoruje, tu leda prodás (a zase to budeš jenom ty, kdo ji prodá). Je to těžký. Ale kurevsky hluboko cítím, že to byla správná volba.

Když jsem si s mým přítelem (diky za něj!!) den po ataku na Cé-eM-eL dělali prdel z mudrujících dědků, kteří kroutili hlavou nad genitáliemi útočníků, byla to záčti černá groteska kořeněná šibenici. (Stejně je tam FBI, chichtali jsme se kacířský) Jenže z trosek domu stoupá kouf a kouf je dobrý krycí manévr. To vám potvrdí každý vojenský strateg. Dá se za něj skrýt všechno. Třeba i geniální plán na obnovu průmyslu stíženého recesi. (No tak geniální zase nebyl. Prostý však. Stejně jako nápad napálit letadlem do mrakodrapů. Spočíval na domluvě. Gentlemani se přece vždycky dohodnou, nemám pravdu? Yeah.Yeah. Deep, down and dirty.) (Když kdesi se mi dostal do rukou tento pramen. Jmenovalo se to Trh ze zbranění je v krizi, ale není vyřízen a psalo se v něm: „Krise z roku 1983 poučila zbrojní průmysl, že prodej nemůže být považován za samozřejmost, a donutila zainteresované, aby opět uvážily způsob prodeje svých výrobků. Ke zvýšení prodeje byly podniknuty dva kroky. Zbrojní průmysl se rozhodl: 1) Rozšířit trh z bílých mužů i na ženy a mládež. Vhodný marketingový plán se má podobat plánu výrobců cigaret a alkoholu. 2) Obnovit a rozšířit výrobní linky.“)

Před nedávnem běžel v bedně film Doktor Divnoláška, aneb, Jak jsem se naučil mít rád bombu. Týř pítel říkal, že jej moc nebral, avšak mě secvaklo.

„Posadte se, udělejte si pohodlí. Dáte si něco k pití? Bourbon? S ledem? Kouříte? Nabídněte si. Tyhle jsou z Portorika, výtečná třída. Co jím říkáte? Nu, ale k věci. Natáhl ruce a podíval se na své nehy „Když propočítáme nutné oběti, materiální ztráty a příčetné možné zisky z následného vývoje plynoucí, dostáváme se k nékolika miliardám miliard zisků pro každého zainteresovaného.“

„Předpokládám, že do toho pojedete s námi.“

Všem je smutno. Slzy stékají po tvářích pozůstalých po obětech. (oběť ve smyslu být obětnován.) Co se ale odehrává v srdečních skutečných profesionálů a kapitánů tohohle světa bude všem utajeno. Ani jejich manželky nebudou vědět o ničem. Honička na četníky a zloděje potrvá tak půl roku, rok. V hlavních vysílačích časech všech možných i nemožných komunikačních kanálů. Dav bude přesvědčován, nakonec bude ukolébán nějakým vágním ujištěním. Snad dokonce dostane nějaké placebo pro ujištění, že spravedlnost se dostačuje zadost. Protože namaskovat nějakou mrtvoulu na fousatu a vyhlásit.....máme ho, bože, nedá moc velkou práci. Nesmíme zapomínat, že máme co dělat se skutečnými profily. Hmm. Dostalo se někdy lidem odpovědi, na otázku, kdo zabil Boba Kennedya?“ Dvacet, třicet let je v prachu a archivy mlčí. Slyšíš tu píseň ticha? Kdyby křestani ve Vatikanu otevřeli svoje přísné tajné archivy, spousta věřících by asi muselo rozdýchat hodně hustý tabák. Možná by museli do bibli přidat pár kapitol, které tam patří a byly „moudře“ vyjmuty, protože se nedaly do kramu.

Firma Bushe seniora patří mezi 10 nejsilnějších výrobců zbraní na světě. Ve chvíli, kdy už je na bin Fousáče vydán zatykač s řešátkem, tadle firma obchoduje s Afáganci i bin Fousáčem, velitel Attu dostává stouši od FBI, 70 minut trvá, než vzléme první stíhačka, aby sesfilila sebevražedné Boeingy, stejně je pozdě....., jsem pouze figurky na šachovnici. Prachy musíš otáct, aby sje rozmnožil, jinak tady pro tebe kámó není místo. Rozumíš? New York Times si zaplatil přeopočítání hlasů v posledních volbách na prezidenta. Výsledek? Vyhrál Gore. Ale prezidentem zůstává Bush synáček, protože nejvyšší soud už vydal rozhodnutí a to je neodvolatelné.

Je to dobrý boršč, co? Červená řepa tomu dodává takový ten živý rozměr. Jaké je tedy vyvěšení tohohle psaní? Vypněte bednu, spalte noviny, vypněte počítač, otevřete okno a koukněte se z okna. To je svět. Snad zachytíte pohledem slunce. Tohle není iluze, nadiktovaný rytmus, nasimulované strach. Tohle je život. Udělejte s ním něco pořádného. Zapřivejte svůj smutek borovicím a věřte svému srdci.

petr vlk

Oslovec
122
Velké K
O P *

H V
Leskov
Bětva
Buranov
877

Glosa

Svět pro Spojené státy - proč ne. Čtu si Dane Tvé psaní a mám pocit, že Ti jde především o spravedlnost. Je těžké ji najít, ale kdo nehledá, nenajde. Proto píšu, a tak vlastně hleďám.

Je spravedlivé vyjádřit litost nad každým zbytečně předčasně zemřelým člověkem, nejen tim na CNN. Čečenec, Africán, Rus, Američan,... a je spravedlivé cítit rozhodnutí nad každým viníkem - Čečenec, Africán, Rus, Američan... samozřejmě, kdo má víc moci, má větší odpovědnost. O tom, že ji mají USA až moc neubudem diskutovat, o tom, že tzv. „národní zajem“, tak často dávaný na odvahu jakého motív mnoha jejich akcí, je ten kolektivní podobou sobectví, také ne. Jejich slova o globální odpovědnosti se rozplývají nejen při pohledu na jejich postoj k tzv. Kjostském protokolu o snížení emisí, ale třeba i v několika větách oznámujičích (viz Vesmír 2001/10 s.546), že na boj proti maláři, na kterou ročně umíre 2 mil. lidí a u které je předpokládá, že se dá úspěšně léčit, se vydává celkově se vším všudy směšných 80 mil dolarů - kdo je letmo zná rozpočty, zrozí se. A stačí vzít kalkulačku a rychle si spočítat, že téměř 6000 lidí (počet zasypaných pod trosekami WTC) zemře díky maláři za jediný den. Mají smůlu, jsou ekonomicky bezvýznamni a vlastně nezájmaví. Asi nemá smysl pokračovat v dalších podobných příkladech, už tento stačí, aby to člověk nevydržel. A pokud to vydří, zbyvá jen pocit hnušu, bezmoci a vzteku - Smrt pro spokojené státy fríčíc po skvěle vyasfaltovaných silnicích vstřík svému velkemu snu - i mně se to chce křičet.

Dějme si hilt piva, pořádně se nadechneme a pojďme dál - jede nám přeci o spravedlnost, tak si na ní také přejíme, člověka to alespoň na chvíli uvolní. Pokud jsme nepřebrali a naši zrak se nazakalil, pozorujme tuhle voňavou bestii zanechávající smrdutou stopu. Zkusme ale být opět spravedliví. Několik týdnů po útocích na WTC rozhlasová stanice Hlas Ameriky odysíala rozhovor s Omarem, séfem Talibánu. Předházel ostry protesty vydání v členů Kongresu - tedy financovatele této stanice, jeden z argumentů byl právě odkaz na to, že jsou placeni za statních peněz. Dokážete si představit, že by k něčemu takovému mohlo dojít jinde než v USA či jiných „apríchnivých“ demokraciích? At se divám, kam se divám, nikde se mi to nedá možné. Za jejich peníze se vysílá něco, co nechťej; je to jako zaplatit si taxíka ajet tam, kam chce řidič. K tomu už musí by pořádný úlov, aby to nevedlo k vyhození celé redakce - peníze a moc prohrály před svobodou slova (možná ne na dlouho, ale i to je výkon, to musíte uznat). No, asi je ten rás české svět skutečně v koncích, když už to jde jen v těch tzv. demokraciach.... tak se ohlédneme, ale myslím, že desetiletí, kdy by se něco podobného mohlo udát v celé historii lidstva, je tak málo, že nám na jejich spočítání stačí pár prstů. Vždyť i to tak sympatické Řecko ostrakizovalo a ostrakizovalo, mnohdy právě ty nejlepší, a byl takový zmatek, až se z toho sám božský Platón (pri vši úctě) stal protofařistou. Pokud nám jde skutečně o spravedlnost, na kterou jsme si připili, nemůžeme dnes nevidět i tu doposavad neznámou vymahatelnost práva a rovnosti před ním (i když víme jaci jsou právnicki parchanti a co zmůžou peníze), nesmírný rozvoj vědy a její aplikace (ano, věma o maláři...), který mnoha lidem (a to nejen Amíkum a nám) pomůže nejen proti bolavým Zubům, ale třeba proti tuberkulóze, černým neštovicím a nesčetné řadě dalších svinstev (i když víme, že v podobných laboratořích se dělají svinstva ještě mnohem horší), historicky nevidaný rozvoj lidských práv (stále ne pro všechny) i životních podmínek obyčejných lidí, kteří se díky novým technologiím nemusí dřít od rána do rána jen proto, aby neměli hlad (zase ne všeude). Kde že to nelze pohlédnout? V západní Evropě, USA....

Celkově vzato však nezbývá než říct, že svět kolem nás není dobrý a ti, jež mají největší moc odpovědnost, už vůbec ne. Co nám tedy zbývá? Jako téměř vždy volba, volba mezi tim špatným a ještě horším. Ostatně tak už to většinou bývá, jak mi svědčí má skromná zkrušenost. Volit mezi dobrým a zlým je buhzel komfort, ktereho se nám často nedostává. Pokud budu schopen rozoznat rozdíl, budu vždy volit zlo menší s tím, že se nevezdám práva na kritiku zla v jakékoliv podobě. Mám-li si vybrat život v takzvané západní demokracii a ostatními světem, budu volit tuto těžko nedokonalou demokracii. I pro tu možnost kritiky, třeba té dnešní, není to vůbec samozřejmá věc. Správně namítnete - je ještě jiný způsob! Prosím ukažte mi jej, ukažte mi principy na nichž může být uspádáno to nesmrštné složité spletivo vztahů. Já je buhzel neznám a pro tuo neznalom jsem do té doby nucen vědomě volit tuo formu. Jistě ne proto, že bych k ní cítil bůhvijáké sympatie (neobvívám mě prosim z dětské navity), volím ji proto, že má tradici, na které lze stavět, a potenciál změny - tu vice, tu méně potlačený, ale doposavad (aspoň se mi zdá) přitomný. To určitě není malo.

Na úvodním listu VRAHždy čtvrtá je řec o hozené rukavici - myslím, že jsem ji poctivě zvedl, snad mám právo hodit rukavici další. Jsem zastáncem vojenské akce v Afghánistánu proti Talibánu. Jsem si tímto názorem nejistý, ale neznám NYNÍ lepší způsob, jak téměř darebáčkem znemožnit páchat další svinstva (nezoberte se, ale u nich nedokážu spatřit jediné pozitivum, které

Dobře vím, že umírají nevinní lidé - to je strašné. Ale napadá mě jedna analogie: Hitler v roce 1936 vpochoval proti všem úmluvám do Porýní - tehdejší, z největší pravděpodobnosti úspěšné, vojenské akce proti němu by staly snad desítky tisíc životů, i nevinných lidí - strašné. Odmluňte Mnichova a vstup Francie a Británie do Německa by v roce 1938 stál snad stovky tisíc životů - hrůza. Druhá světová válka si vyzádala na 60 MILLIONŮ životů.... až příliš často jsme nuceni volit jen mezi dvěma zly. Budu vždy pro to menši.....

A Tobi Dame díky za to, že jsem si v tom znovu sám pro sebe byl nucen udělat trochu jasno.

listopad 2001
Radek Čech

Fena porodila v lese dvě štěňata. Až do stáří se o ně starala, než odešla do jiných světů. Užila je všem moudrostí a zkušeností, které v životě nasbírala. Každému dala na výběr ze dvou cest. Jedna z cest je život u lidi, teplo od krbu, jídlo, které si nemusí shánět, fetěz kolem krků a muset poslouchat svého pána. Druhá cesta je žít volně bez řetězů, bez pána. Postavit se na vlastní nohy řídit si svůj vlastní život. Běhat po obrovských pláňích. Sledovat východy a západý slunce. Pozorovat hvězdy a měsíc. Naucit se soužit se vším živým a živé je všechno. Shánět si potravu sám. Spát v zimě a chladu. Je to drsný, ale naplnějící život.

Každý pes si vybral jednu z cest. První pes u lidi a druhý v přírode. Pes co žil u lidi za čas zpochodnil. Mnohokrát chtěl utéct, ale nedokázal prorazit svoji hranici odhodlání. Druhý pes se naučil soužit mezi vším živým. Dlouho do noci pozoroval hvězdy a přemýšlel o nekončící a o svoji existenci. Přišla krutá zima. Pes co žil v přírode zesiabil, věděl že v takovém stavu určitě zimu nepřežije, proto se rozhodl, že půjde za svým bratrem, kde aspoň na chvíli najde útočiště než se zotaví. Pes co žil u lidi z dálky viděl svého bratra a všiml si, že je slabý. Napadlo ho, že po něm bude cítit zrádlo a útočiště což nechtěl vydat. Když se jeho zesiabil vrátil priblížil, rozběhl se a prokousal mu hrdlo. Do minuty vyvrácel. Jeho ručá krev zabarvila sníh všude kolem. Pes haslil štěkal, aby přivolal svého pána. Když pan viděl, že je jejich pes uchránil před velečem, zvětšili psi jeho pohodl.

Johny

ingebenden theoretischen Arbeiten über die Au

rekürmten Fr.

itzlich, son

las neverdi

jetzteres sch

Kurze Luftschicht in

die Ei

ntlang um die

Werte zutag

tationen wirkt

Prof.

ABECEDA ÚSPĚŠNÉHO MLADÉHO MUŽE

Armáda vám nabízí kariéru v
Brigádě rychlého nasazení

Co vý na to? Dostanete se do
Dostanete se do Elitní jednotky

Finance taky nebudou nejhorší!
Garderobu dostanete zadarmo a

Hodnost budete mít rovnoukou
I výši!

Jako vojáci, s povolení moci před sebou
Kariérkový postup?

Lákavou ženu na účast
Mírových mísicích v zahraničí

Na opátku využijete
Odkroucenou vojnu

Perfektní tělesnou kondici
Qualitní výsledky po chotě

Rádi skočí a navídí vás
Složení učňovské zkoušky nebo maturitu

Trestní rejstřík bývalými

Uradíte to přímo dle vašich

Výzvy armády nejsou všechny

V rekrutacích využívají vše využití
Xpouště informace o jiných, radou a pomoci

Xpsilon dospávají lidové světové rasy

Zavolejte 0800 12 44 5 5, a to

Životní žance

ARMADA
ČESKÉ REPUBLIKY

lek-

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

ach a

andensein

heroretschen Vor-

mäden ammen de

zu messen, die sehr

ende andere Bezirke d

Intuition und Entwic

ler 3

estell

efäßt

dravéude Annahme. Die

zweiteletheinhalt ihres Si-

REJHUS JAZZ

S PANEM
PEKELNÝM
(NA ALTKU)

TI KŘKÁM, ŽE VÍS PRD O JEHO TEORII A HISTORII, CO TOBĚ, TY HNIJUJÍCÍ MATOHÓ, KŘKÁM JHĚNA JAKO COLTRANE, AYLER NEBO ROLLINS ~

VÍM VŠECKO • TĚCH BORGÍ, NESEM DEBIL, TED RÁDI NAPŘI TY SVOJE RADARY, PROTOŽE TI PO NICH MUSÍTE NAKVÁSIM !

1983 SAVAGE PENCIL

Pauza na reklamu:

Mám tady jedno avizo, na které jsem dlouho akorát myslel - až konečně přišlo jeho chvíle: chci upozornit ty z vás, kteří zajímá férovná muzika, že právě na takovou mají možnost narazit v rožnovské Městské knihovně. Hned za dveřma hlavního vchodu trčí po levé straně taková otáčecí mrcha. Vypadá jako stojan na cédéčka, ve skutečnosti je to ale pokladnice plná perel! Fakt je, že je obkloupují haldy hlušiny, těch sprášek tam seleni zač tolik a vůbec - co je nám po nich?! Protože když se člověk pozemě konkáve, u řítky mu foukne. Tak třeba: jednu z nejdůležitějších kapel americké punkové historie BLACK FLAG. A hned dvakrát: pirátské CD se zvukově nezrona profí, přesto ale strhujícím záznamem dvoj koncertu z různých fazí tvůrčího vývoje téhle legendy, a potom řádovka - hustá minimalistická rockerina „In My Head“ z roku 1985. Další amfó: BLACK FIRE. Nájezd rodinného klamu z kmene Navalů jste konecconě mohli vyžrat loni na Vrahounovi - těm, kteří ho zničili, nezbývá než vyjádřit soustrast a konstatovat, že cedó není sice tak charismatické jako byl koncert, ten hubokéj hlas na pozadí našlapnaného kytarového rocku s vánou ale umí zavítat i tak. Nebo odjinud: dvě desky hardcorevých divočáků z Itálie - INDIGESTI. Navrhá, energická „stará škola“ z osmdesátých let vám bez servítka vmete do úst, jak laciné a usmudiště je pachání současných oldschoolových kopíráků. Co iba Brazílie? Jasné - RATOS DE PORAO, a opět zweimal, bitte. Jednak v podobě komplikace neumělských sympátek z raného období, nazvané „La Penitencia“. Mistrovsky zhudobněnou apokalypsu „Guerra Civil Canaria“ ovšem jako by natočila úplně jiná kapela - no taky budej, po tolka letech hrani. A z Čech by něco nebylo? Tož kromě Starců na chmelu, Noci na Karleštiňáku a synáčkové masturbaci Rolanda Santho jsou tu prázdi GRNU se svým Majkláčem fázly noisem „Srdce v kusech zvuku“. JANAKA DJAGILEVA z ruského Petěrburku - melodická i rozeskípaná, jen se špandou i s vrstevním prebuzením buštrí za zády, pokáždě ale naléhavá tak, že mrzí. Psychouši WORST CASE SCENARIO - dřív měli, myslím, cosi společného s MEN'S RECOVERY PROJECT, a teď už se tuplem nezastaví před nás. ENDSTAND z Finska, kteří dvakrát dív nerobzourali Vraha. MANIFESTO JUKEBOX, zase Finsko. Australan NINETY NINE - jemná, elegantní kytarovka s ženskou v kormidla a za mikrofonem (asi před dvěma lety hráli na Vsetíně). Jejich krajani THE BIGGOTS, mří připomínají třeba OI POLLOI. DESERTER - zde si snad rozepisovat nemusím. A úplná novinka? Nadupaný levíčkácký agit-pop-punk THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY s deskom „New Morning, Changing Weather“.... Co vím, dělá to dokupy okolo stotky nejrůznějších nahávek. Hustot zkratka po kokot. Prsty v tom máme předeším již spolu se Zajícím Assmenem, vrážedným řeřepáškem, kterém Městská knihovna dává vydělat - vybíráme jen to, co nás bere, (ten bytěk mají na svém Assovy kolegyně), nás vku je široký, tplul pičusi snad v muzice nejsme - čili si myslím, že tenhle hudební koutek má před sebou slušnou perspektivu. Ovšem! Zdejší punks zrovna do knihovny moc často nezamíří a spousta perel zůstává tím pádem neobjevených. Proto tato režlama - miřte!

PENERI STRÝČKA HOMEBOYE: REPERTOÁR. TERORIST REC.

2001

Připadá mi, že není silnější výpověď, než za pomocí hypnotických bicích rapovat kdo jsem a co si myslím. Přímost, s jakou takhle nahráli PHS svou první desku *Repertoár*, je naléhavá zároveň s takovou dávkou samozřejmosti, jakoby upřímnost byla odjakživa základním lidským pudem. Nebo třeba jako sraní... Proč tohle? Protože se mi to hodí do krámu: Peneri o svém hip hopu prohlašují, že „*z toho budeš srát kurva drát!*“ (Tak a teď). Pozor! Může se to stát. Ale myslím si, že o to tady až tolik nějde. Jeden z mých nejoblíbenějších songů sype jak mlýnskéj náhon tenhle refrén: „*Hlasuju proti násilí na slunnym dni, hlasuju proti rizověním sním, hlasuju proti zasraněj náckám! Hlasuju pro mír a lásku!*“ (Hlasuju proti).

Kromě silných manifestů je na *Repertoáru* spousta následnosti a nostalgie. Kdož už podotkl, že deska je vymělká. Já říkám - možná, ale určitě ne pro libovost. Třeba *Zpáky do dnu* je pouťavá pozvánka od nejdélejších sprejerů do roku 94, věnovaná každému, kdo tehdy po nocích „*chodil mrdat metra do Holešovic*“. A tak dál a tak dál... K lepšemu sem pozvali Peneri par hosty (Indy, LA4, DANO), vypadlii pár vteřinových výšlehu od Coltcha a jen ať mi někdo konnečně řekne, z jakýho českého filmu je *Intro a Autro*. Ale to není to nejdůležitější... *Repertoár* se neohrajte. Nebo abych si zaspísoval s jiným významem, který se hodí k věci: nedá se hrát, když se máš vyslovit.

Přejу zadržovancе hajzli!!!

Tiny Burner

V mé hlavě probíhá souboj. Koupit, či nekoupit? A jak si kladu další otázky. Tim, že si něco koupím, jsem konzument? Nebo ež tehdy když si koupím něco, co nepotřebuji? Existuje obecná hranice konzumentví? Co se týče této poslední otázky, tak myslím, že obecná hranice neexistuje. Tak jak pro někoho může být konzumentví, když si objedná taxika, tak pro stejně já můžu považovat, že někdo je konzument, protože si kupuje každý týden nějaké nové oblečení. Takže a propos konzumentví mluvíme sami za sebe. Já si o sobě nenalhávám, že nejsem konzument. Myslím si, že stejně jako většina lidí, kdyby se zamyslela sama nad sebou, tak zjistí, že jsou konzumenti. Já se prostě snažím omezovat konzumentví. Nebo odvážím se použít termínu cílené konzumentví. To chápou tak, že si vybíram místa, kde se budu oddávat konzumu. Třeba Lidová čajovna, Mandragora, kino... ne, netvrď, že to není konzum, sakra, teď už se do toho pěkně zamotavám, ale v každém případě je to taková forma konzumu, která je pro mě přijatelná. No pak vidiš ještě takový ten konzum nutný, kdy si kupuju jídlo a další potřeby k životu. No a samozřejmě občas se mi stává, že propadnu bezbehému konzumu. Ale v takových chvílích sám sebe omlouvám, že se nebudu k něčemu nutit, pokud to cítím jinak. Ideální by pro mě bylo, když bych vše cítil antikonzumensky. Na druhou stranu, moc téžé to není, mám na to takové cvičení, že když vidiš nějakou věc, po které zatouzíš, tak si promítnu její život. Odkud přijela, kdo ji vyrábíval, kolik je na ní obalů a podobné věci. To pak takový banán zabalený do plastikové fólie a koupený v supermarketu ani nemusí chutnat. Ale vaše těla jsou nástroji vaši myslí, takže dělejte, co uznáte za vhodné. Já jenom chci naznačit, jak to cítím já.

Samořejmě existuje spousta jiných metod, jak konzum omezit. Třeba takové zpovídání starých věcí, o což se na Vrahově tak trochu snažíme. Benešelni trika na Vraha jsou z použitých triček, většinou ze second handu. Tyké nezapomeňme na FREE BOX. Oblečení zdarma Použité, ale nošení vhodné. Nebo opravování a zašívání starých věcí. Je sice pravda, že někdy je to finančně velice nevýhodné, ale na druhou stranu já osobně citím zodpovědnost uchovávat staré věci. Nevim, jestli jste si všimli, ale většina nových věcí je konstruována tak, aby jejich zkažení člověk je využil a koupil si nové. Inu, z hlediska prosperity velkých firem je to logické, ony muisejí neustále prodávat, a pokud někdo bude neustále opravovat jejich výrobky, tak by mohly zbankrotovat. od jednoho italského mechanika jsem slyšel, že firma MERCEDES stálala z výroby oblíbený model dodávky 208D, jelikož sloužila až moc dobře a dala se snadno opravit. Neříkám, že na dalším jejich modelu, čili SPRINTER není nic lepšího, určitě je rychlejší a pocíte zkušenosť řidičů se nim i líp jezdí, ale nebylo by lidství ponechat ve výrobě i starý model?

Nejdříve jsem vám všem o tom chtěl říct, pak zas ne. Bylo to jako Margaretina výsostná účast na plese u satana v Mistrově a Markete. Přestože hvězdou mého večera byly ti, o kterých chci napsat, případl jsem si jako na jejím mistě první damy: kdyby její zážitek z plesu pekelných mocností za ní skvěle nezaznamenal Bulgakov, jistě by nevěděla, má-li věřit svému kouzlenému zážitku a milovala by jako ryba ve zmateném údívnu.

Znáte ty červené patrové autobusy, ne? Tak nedávna čekám na zastávce na šedesátroku. Dočkám se, nastoupím a vyběhnu po schodech nahoru. Hal! Vpředu u okna je volné sedadlo. Výhled na upsaný bulvár přede mnou je skvělý ale bezúčesný. Sevřena mezi hadem aut vříská policejní kára a všichni řidiči na ni serou. Nikdo jimi neuhybá, a to, že nemí kam, jsou hodně levně alibi. Tak se benga hystericky serou šnečím krokem s náma. Psycho.

V tom uslyším muziku. Někdo si vzadu pouští kazeták, říkám si. Rozhlédná se to nahlas po celé palubě. Ohlídnu se co je to za pohodáře a žasnu! Žasnu nad tím, co vidiš a slyšíš. Žádnej kazeták! Tři černí típici sedí vzadu, nejzavalitější z nich vybouchává bohem sevřené pěsti do postranní okenní tabule rizný stabilní rytmus prokládaný údery nehty hřbetu téze rozevřene dlaně. Neuvěřitelně standartní (sic!) a co do zvuku kupodivu věrně bicí!!! Další drobněj v kapuci valí na plné kule proud rapoveného texu. Verše namotává na kroutici se paži a řeči dlaní a prstů zpívají slova přispědují do éteru kolébajícího se busu. Třetí zpěváka solidně doplňuje a celá tahle crew pak rapuje song za songem. Nesukutečný koncert. Všichni poslouchají, atmoška je pravzalášně hustá. Cukajici motor popotaňbovaného autobusu do toho jakoby skrečoval a bublavě podbarvuje tohle excellentní sólo. Absolutní Masoli!!

A tady je ta chyba – než jsem se stačil vzpamatovat a odtrhnout od údívnu a jít s ním do toho, vystartovali a sebehliven na nějaké zastávce. Samože nevím, na jaké. Je to fuk. V šedesátroce jsem je už vickrát nepotkal.

Slovily Wolanda, satana z Mistra a Markety: „V životě lidském neexistuje nic, co by člověka mělo překvapovat!“ Díky propadnutí překvapení jsem propál víc, ale i tak to byl naprostě skvělý a neodputně si to - nečekaný koncert. Koncert trvající pár zastávek.

Tiny Burner

„...JEDNO JE JISTÉ, TAKOVÝHLE ASS NE MAJÍ ANI RUČÁCI, ANI AMÍCI.
GOD SAVE THE QUEENS ASS.“

SPRATCI

Spratci kolem 16 let se probudil zpocenou a nenařanouc. Vstal a hodil na sebe svůj vohoz. Podíval se z okna na vybetonovanou alej paneláků. Tenhle pohled si vyžral každý den až do morku kostí. V kuchyni do sebe naházel pá chlebů. Vzal si baseballku a vpravil se za svým kámosem.

Šel přes náměstí, kde šedá masa lidí byla v nakupovacím transu. Lidi se vynořovali a zase zanořovali do obchodních měst. Ve své vlastní rychlosti a spěchu se nedokázali ani zastavit. Jejich cíle byly jenom prachy a moc. Johny si do nich chtěl trochu rýpnout. Stoupnul si doprostřed náměstí a začal na ně řvát dost ostrý slova, masa se v tu ránu zastavila. Byli probuzeni ze svého stereotypu, což se jim všebe nelíbilo. Začaly na Johnyho tvář takový ty klasicky jako že za volají policiaky a tak. A taky že zavolali!

Johnymu nezbývalo nic jiného než rychle dát nohy na ramena.

Johny měl už drív problémy s řízama. Se svou punkovou kapelou kdysi zkoušeli na garáži nějaký vály: „černo tma, dva muži v kravatách, nabijejí zbraně na jatka svých jatek, deset tisíc mrtvá cena, deset tisíc mrtvá těla, za vráždu“. Někdo zrovna šel kolem a zavolal na ně benga. Dostali tehdy pořádně do huby. „Jak si opovážujete říkat že žijeme demokraticky? Když zadupete a zničíte každý zárodek odlišnosti!“

Bez dechu Johny dohněl ke svému kámošovi. Na balkoně si otevřeli lahvače a čuměli na industriál pod sebou, na fabriky, trubky, roury, kouřící komínky, vytéké oleje, igelitové sáčky, povolujici se všude kolem, na stroje, na fára a na jejich plastovou generaci. Byly z toho zchucené, chtěli spoustu věcí změnit dokud to ještě jde. Není jiná možnost než použít radikální řešení. Krysa zahnánaná do kouta, odkud není útěku, má jedinou možnost -kousnout!

V pokoji si pustili ze starý éry 77 anarchopunku "CRASS". Rozhodli se, že si vydou na postindustriální výlet. Oba si vzali svoje baseballky a zápalný flásky. Vydali se do staré Tesly, vůbec do nejhunusnějšího koutu města. Vylezli na nejvyšší komín. Byl celý očouzený od toho dvacetiletého spalování všech možných spráček. Vylezli úplně nahoru nad všechn ten smog. Sedli si, otevřeli si lahvače a čuměli jak jím to jejich komunističtí předci pěkně postavili.

Socialistické mozaiky svítily do dálky, hrály všemi rudými barvami. Z batohu vytáhli zápalné flásky. Zapálili je. Postupně je házeli. Některé dopadly na zem a moc škody nenadělaly, ale některé dopadly na budovu co byla pod nimi. Za chvíli hotel celá Tesla a ohni šel dál a dál až začalo hořet celý město. „Hochu řeknu ti nás postindustriální výlet nabral pákný grády, co?“ „No to jo, ale nevím jak slezem z toho komína, když pod námi všechno hoří?“ „To nefas, hlavně že máme dost lahvačů“. „Hm, stejně je to návez, vidět hořet svoje město“. „Ať to všechno klidně shoří! Je ti lito těch paneláku, fabrik, obchodních center a maloměšťactví? Tyhle městské koncentrační tábory nezasluží nic jiného!“ „ZAPALTE OHNĚ!!!“

Johny Wišíz

Zdar!

V rozprávke sa hovorí, kde bolo tam bolo za...bolo ako nebolo. -no, a ja hovorím, je a bude sloboda a spolupráca a taktiež slová, ale to najhlavnejšie - "šiny".

Ano činy sú tu. Nie je to hrozba, je to pocit a hlavné súčasť života!?

Žijeme, nenávidíme a milujeme, ale stále sme to my! Nasranf, sklamári a plní - nie tých vašich sračiek, ale našich vlastných zážitkov z okolia a hlavne životu na vôkol, ktorý mnohých nezaujíma, lebo prvé je niečo iné. Ale položili sme si niekedy otázku, na ktorú sa hľadá odpoveď strašne ťažko? Čo je vlastne to prvé, pravé. Ved' pravda neexistuje tam, kde neexistujeme my. Odpoveď je v každom z nás, ktorí hľadáme a aj tak sami nevieme čo!

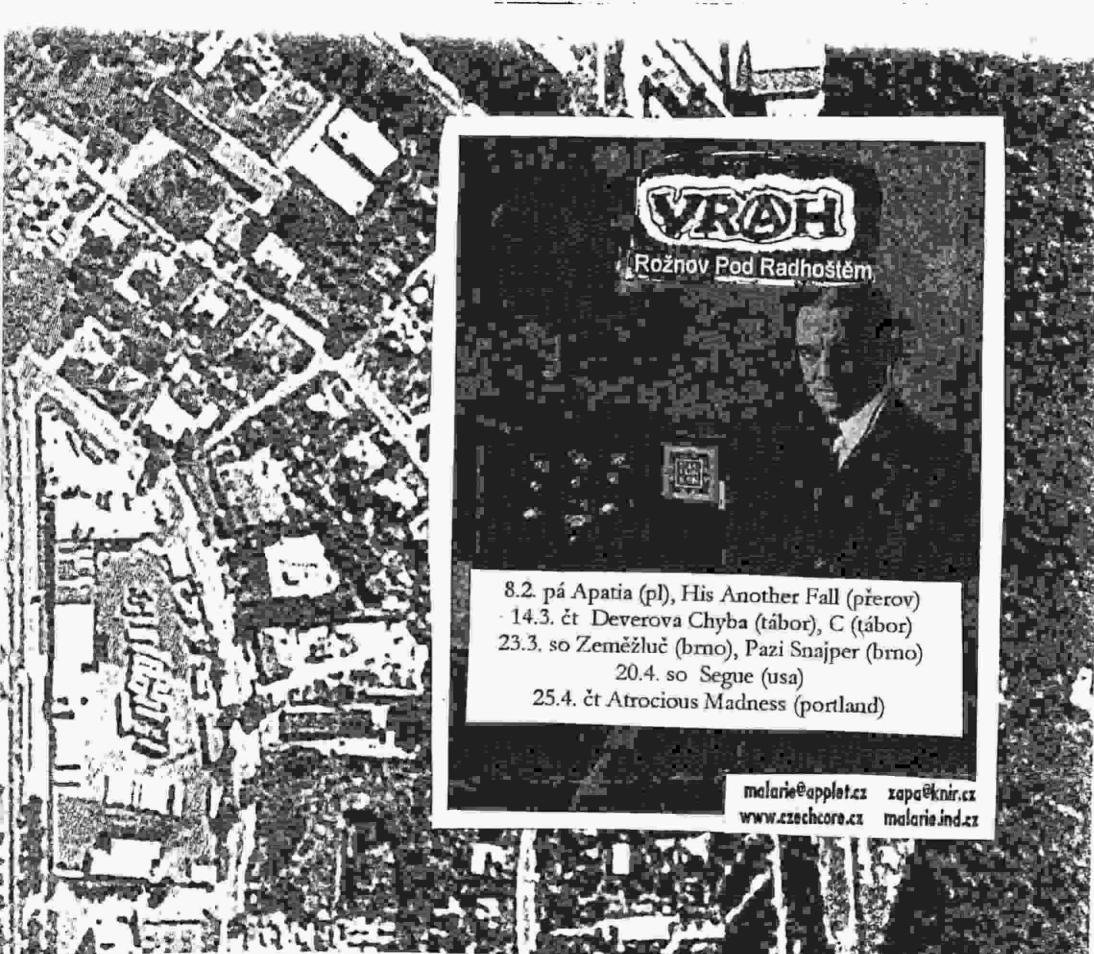
Nechajme to všetko tak a nehrajme a neskryvajme už to, čo chceeme povedať.

No a preto som tu, kde je energia a nie iba stagnovaňa na vôkol a žvásty o tom istom bez toho, aby si niečo preto urobil. Možno mnohým pripadajú tieťo slová, tak isto jako já sám do smiechu, ale práve o to by nám malo ísť - „urobiť si strandu zo seba samého“ aj keď to niekedy nie je in.

A preto: robme včeli spolu a nie bez seba.

Váš Strapatý

VRÁH
Rožnov Pod Radhoštěm

A black and white portrait of a man with dark hair, wearing a suit jacket, white shirt, and a patterned tie. He has a serious expression and is looking slightly to his left. Below the portrait is a small square logo containing a stylized letter 'V'.

8.2 pá Apatia (pl), His Another Fall (přerov)
- 14.3. čt Deverova Chyba (tábor), C (tábor)
23.3. so Zeměžluč (brno), Pazi Snajper (brno)
20.4. so Segue (usa)
25.4. čt Atrocious Madness (portland)

malarie@applet.cz zapo@knir.cz
www.czechcore.cz malarie.ind.cz

A black and white photograph of two young women with long hair, smiling and posing together. They are wearing light-colored tops. To the right of the photo is a large, stylized white starburst graphic.

VÝSTAVY

ÚNOR – MLADÉ UMĚLKYNĚ Z VRAHA

Aňa, Sandra, Vladěka

KRESBY, MALBY

DÁREČEK

